

[Stetter.]

vi jo beroliget, for så ved vi, at der ingen risiko er for, at de vinder tilslutning i den danske befolkning.

Hr. Aksel Larsen siger også, at fællesmarkedsmodstanderne skal fremvise et alternativ. Det forlanger vi bestemt ikke, det ville vi aldrig forlange. Alternativet er formuleret bl. a. i det økonomiske råds markedsanalyse og af andre eksperter, og det er på grundlag af alt dette materiale, som folketingets medlemmer — især markedsudvalgets medlemmer — har modtaget skriftligt og mundtligt i årevis, at det konservative folkepartis folketingsgruppe har dannet sig sin mening og har prøvet de muligheder, der foreligger, og vejet for og imod.

I slutningen af sin tale siger hr. Aksel Larsen, at når man leder efter et alternativ, hvorfor så ikke vende sig til Norden. Nu har statsministeren allerede givet svar herpå, så jeg skal ikke forlænge debatten med mine ræsonnementer, men hr. Aksel Larsen siger, at vi har så travlt med at overhøre, hvad Finlands fungerende statsminister sagde, og så travlt med at minde om, hvad en afdanket finsk udenrigsminister engang har sagt. Jeg synes ikke, at udtrykket „afdanket“ skal passere i ubemærkethed, det var dog en ejendommelig sprogbrug om en nordisk parlamentarisk kollega.

Denne mand, udenrigsminister Leskinen, sagde ved Nordisk Råds 19. session her i København i denne sal, at udenrigshandel også er udenrigspolitik. Hvad enten denne udtalelse nu er rigtig eller ikke, føler jeg mig næsten sikker på, at der er stater i denne verden, som betragter tesen som en sandhed, og jeg mener at turde sige, at i hvert fald daværende udenrigsminister Leskinen var overbevist om, at Sovjetunionen betragtede denne tese som en sandhed.

Uanset de nordiske landes uensartede markedsforhold mener den konservative folketingsgruppe, at det er muligt at bevare og udbygge det nordiske samarbejde. Hr. Hilmar Baunsgaard har allerede talt om eksemplet fra Benelux, og jeg er enig med

ham. Der er den forskel mellem Benelux og de nordiske lande, at Holland, Belgien og Luxembourg alle er medlemmer, medens de nordiske lande ikke alle bliver medlemmer. Alligevel mener vi, at det er muligt at udbygge og bevare det samarbejde, vi har mellem de skandinaviske lande.

Endelig til sidst: en lang række talere har kommenteret den kendsgerning, at den konservative folketingsgruppe står samlet bag den holdning, vi har til spørgsmålet om dansk tilslutning til Fællesskaberne. Der er nogen, der har ment, at gruppen og partiet ikke har en levende debat, at gruppens medlemmer ikke er frit stillet, og at vi tager en for hurtig beslutning til dette vigtige spørgsmål.

Må jeg i al stilfærdighed sige, at det er ikke første gang, den konservative folketingsgruppe behandler dette spørgsmål. Vi har arbejdet med det siden 1957. Vi har ofte været i tvivl og ofte overvejet om vor holdning var rigtig eller forkert. Vi var også i besiddelse af den tvivl, da vi anbefalede den danske befolkning at gå ind i EFTA i 1959. Vi overvejede dengang, om det ikke havde været bedre at gå ind i det daværende EF. Vi var i tvivl i 1963, da vi også var nær ved at komme med i De europæiske Fællesskaber. Som bekendt blev det ikke til noget, fordi de Gaulle nedlagde veto. Vi var da også i tvivl i 1967; men hver gang har vi overvundet denne tvivl, fordi vi mener, at der ikke er nogen anden markedspolitik for den danske befolkning end at tilslutte sig EF, når England gør det.

Vi er altså nået til det resultat, at fordelene ved denne tilslutning langt opvejer ulemperne, og at risikoen ved at stå udenfor er uoverskuelig. Vi har kun én markedsløsning at tilbyde og foreslå befolkningen: dansk tilslutning til De europæiske Fællesskaber, et fællesskab udvidet med England og forhåbentlig også med Norge.

Nyboe Andersen: Hr. Stinus og flere andre modstandere har sagt, at debatten i dag i alt for høj grad har drejet sig om de økono-